

ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ СТРУКТУР ПРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТІВ

Деренська Я.М.

Кафедра управління та економіки підприємства

Національний фармацевтичний університет,

м. Харків, Україна

kaf.yep@niph.edu.ua

Для ефективної реалізації проекту з точки зору ресурсів і часу необхідним є налагодження комунікацій між усіма учасниками проекту, відповідальними за інжиніринг, будівництво, приймання та кваліфікацію, виробництво і забезпечення якості. Для кожного проекту повинна бути створена проектна група з чітким розподілом відповідальності щодо прийняття рішень і фінансових повноважень. Також повинні бути ідентифіковані ключові зацікавлені особи і сторони, які мають певні права власності, звітність і відповідальність за проект і його результати.

Виробнича організація зазвичай вимагає спеціалістів, що мають різні навички і спеціалізуються на різних сферах діяльності, щоб сформувати команду фахівців. Одним з підходів до формування організаційної структури є забезпечення єдиного управління. Перевага цієї організаційної структури полягає в тому, що одна команда управління має повний контроль над усіма ресурсами, необхідними для виконання проектного процесу, і несе відповідальність за кінцевий результат. Завдяки такій структурі команда управління, як очікується, буде володіти інформацією про всі ключові функції, складові виробничого процесу, такі як проектування та будівництво, управління об'єктом, автоматизація, дистрибуція, закупівля, технічна підтримка і фінанси.

В якості альтернативи організації можуть мати матричну структуру управління. Цей стиль керівництва використовує лінійні

структури звітності, які можна зобразити суцільною або пунктирною лініями. Перевага цього стилю організаційної структури полягає в тому, що керівництво команди з чіткою лінійною структурою звітності має конкретний досвід в тій сфері, яку воно представляє, і може допомогти підвищити ефективність роботи всередині організації.

Інший варіант матричної організації полягає у формуванні груп фахівців, що складаються з представників різних функцій всередині однієї організації. Члени групи продовжують звітувати в межах своєї функціональної організації (виробництво, розробка продукції, якість, закупівлі, логістика та ін.), але їх показники ефективності включають успіх продукту або продуктів за проектом. Це може допомогти подолати негативні аспекти традиційних організацій з властивими їм бункерами (запасами ресурсів та часу), зберігаючи при цьому взаємовідносини персоналу, що має спеціалізовані функціональні навички і досвід.

Висновки. Впровадження нових проектів може потребувати суттєвого коригування організаційної структури управління. Цей процес повинен включати в себе відкрите обговорення того, який метод управління буде застосовуватися, яких додаткових витрат потребуватиме ця зміна. Обидва підходи (матричного управління і лінійної звітності) були успішно впроваджені на фармацевтичних виробництвах. Однак, досвід проектного управління засвідчує, що ускладнення організаційної структури (у разі впровадження матричного підходу) вимагає чіткішого розподілу повноважень між функціональними і проектним керівниками, удосконалення сутності положень про відділи, проектну команду тощо.

Використана література:

1. Проектний офіс [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://moyaosvita.com.ua/menedzhment/proektnij-ofis/>.
2. Alvin Soltis. 7 Responsibilities of a Project Management Office [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://thepmcoach.blogspot.com/2013/02/7-responsibilities-of-project.html>.